

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupíčkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **A. A.**, zastoupena Mgr. Michalem Hanzlíkem, advokátem se sídlem Na Hřebenech II 1718/8, Praha 4, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 12. 2020, č. j. 10 A 20/2020 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 14. 1. 2020, č. j. MV-165933-4/SO-2019 (dále též „napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 10. 2019, č. j. OAM-21458-21/PP-2018. Uvedeným usnesením správní orgán I. stupně nevyhověl žádosti žalobkyně o určení neplatnosti doručení předvolání k výsledku ze dne 11. 4. 2019, č. j. OAM-21458-10/PP-2018 (dále též „předvolání k výsledku“), neboť shledal, že nebyly splněny podmínky uvedené v § 24 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“).

[2] Žalobkyně napadla uvedené rozhodnutí žalobou, kterou odmítl městský soud shora označeným usnesením. V odůvodnění zejména uvedl, že žalobkyně podala k městskému soudu dvě žaloby. První žalobou (žaloba ve věci sp. zn. 10 A 20/2020) brojila proti napadenému rozhodnutí (kterým bylo rozhodnuto o jejím odvolání proti usnesení, kterým

správní orgán prvního stupně nevyhověl její žádosti o určení neplatnosti doručení předvolání k výslechu), a druhou žalobou (žaloba ve věci sp. zn. 10 A 21/2020) proti navazujícímu rozhodnutí žalované o zamítnutí odvolání proti usnesení správního orgánu o zastavení řízení, v němž bylo předvolání k výslechu vydáno. Soud přitom ověřil, že argumentace žalobkyně v obou podaných žalobách je fakticky identická a směřuje především proti závěrům správních orgánů stran otázek spojených s doručováním předmětného předvolání. Městský soud shledal, že žalobu proti napadenému rozhodnutí je třeba odmítnout, neboť směřuje proti rozhodnutí, jímž se upravuje vedení řízení. Předmětným rozhodnutím bylo toliko upraveno vedení řízení a nebylo jím zasaženo do veřejného hmotného subjektivního práva žalobkyně. Otázky spojené s doručováním předvolání budou soudem posouzeny v řízení vedeném pod sp. zn. 10 A 21/2020. Odnětí možnosti brojit proti napadenému rozhodnutí samostatnou žalobou tak žalobkyni v jejích právech nikterak nezkracuje a nijak ji nezbavuje práva na přístup k soudu. Žalobu proti předmětnému rozhodnutí je tak třeba s ohledem na § 46 odst. 1 písm. d), § 68 a § 70 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), resp. s ohledem na navazující judikaturu Nejvyššího správního soudu, odmítnout. Plné znění usnesení městského soudu je přístupné na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost odkazuje.

II.

[3] Proti rekapitulovanému usnesení městského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost. V kasační stížnosti však pouze uvedla, že: *„Usnesením bylo rozhodnuto o žalobě stěžovatelky proti rozhodnutí účastníka řízení, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky č.j. OAM-21458-21/PP-2018 ze dne 30.10.2019, kterým správní orgán prvního stupně nevyhověl žádosti stěžovatelky na určení neplatnosti doručení předvolání k výslechu ze dne 11.4.2019, č.j. OAM-21458-10/PP-2018 v řízení o žádosti stěžovatelky o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. S tím však stěžovatelka nemůže souhlasit, zejména s ohledem na skutečnost, že na její straně byl dán vážný důvod spočívající v nedoručení předmětného předvolání, resp. že nebyly splněny předpoklady pro jeho doručení fikcí, jak se nesprávně domnívá správní orgán. Stěžovatelka proto napadené Usnesení považuje za nesprávné a nezákonné, přičemž bližší důvody a podrobnou argumentaci ke své kasační stížnosti stěžovatelka dále rozvede v zákonné lhůtě.“*

[4] Stěžovatelka tedy v kasační stížnosti neuvedla žádnou argumentaci stran kasační stížností napadeného usnesení městského soudu. Nejvyšší správní soud proto stěžovatelku vyzval k doplnění kasační stížnosti. Stěžovatelka doručila na výzvu soudu doplnění kasační stížnosti. V něm zejména uvedla, že městský soud pochybil, pokud žalobu odmítl. Městský soud zcela formalisticky dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je toliko rozhodnutím, kterým se upravuje vedení řízení před správním orgánem. Odmítnutí soudního přezkumu je nutné vnímat jako nepřijatelný zásah do jejího práva na soudní ochranu a spravedlivý proces dle čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Městský soud dostatečně nezohlednil specifika dané věci, dosavadní průběh řízení atp. Je názoru, že odmítnutí žaloby mohlo být ovlivněno tím, že v obou věcech rozhodoval totožný senát městského soudu. V dalších částech kasační stížnosti pak brojila proti závěrům správních orgánů a soudu stran správnosti doručování předmětného předvolání. Zejména namítla, že nebyly splněny

pokračování

podmínky pro doručení předvolání fikcí, nedoručení předvolání je negativní skutečností, kterou nelze prokázat, poukazovala na snahu poskytnout správnímu orgánu maximální součinnost (sama se dostavila ke správnímu orgánu I. stupně), poukazovala na zásah rozhodnutí do osobního a rodinného života, poukazovala na konflikt zájmů a možnou podjatost mezi žalovanou a Českou poštou (Ministerstvo vnitra je zakladatelem České pošty s. p. a tento podnik ovládá). Navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

[5] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na své rozhodnutí a vyjádření k žalobě a rozvedla tam uvedenou argumentaci. Podle názoru žalované byly splněny podmínky pro odmítnutí žaloby. Postup městského soudu byl souladný s právními předpisy a s ustálenou judikaturou správních soudů.

IV.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud předesílá, že předmětem soudního přezkumu je usnesení městského soudu, jímž byla podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnuta žaloba stěžovatelky proti rozhodnutí žalované, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky a potvrzeno usnesení správního orgánu I. stupně, kterým nebylo vyhověno žádosti stěžovatelky o určení neplatnosti doručení předvolání k výsledku.

[9] Kasační stížností je tedy napadeno usnesení o odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle konstantní judikatury lze kasační stížnost proti takovému usnesení podat pouze z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2004, č. j. 7 Azs 13/2004 - 54, a ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65, všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). Tento důvod je totiž ve vztahu k důvodům podle písm. a) až d) téhož ustanovení důvodem speciálním. Je-li dán důvod podle písm. e), vylučuje to důvody podle písm. a), c) a d), neboť nezákonným je rozhodnutí o odmítnutí návrhu (žaloby) nebo o zastavení řízení v každém případě i tehdy, byla-li v něm soudem nesprávně posouzena právní otázka ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., bylo-li řízení u krajského soudu zmatečné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., nebo je-li rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2012, č. j. 4 As 57/2012 - 13). Podřazení kasačních důvodů pod konkrétní písmeno § 103 odst. 1 s. ř. s. je přitom záležitostí právního hodnocení věci Nejvyšším správním soudem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publ. pod č. 161/2004 Sb. NSS).

[10] Kasační soud je při přezkumu usnesení o odmítnutí žaloby „oprávněn zkoumat pouze to, zda rozhodnutí krajského soudu a důvody, o které se toto rozhodnutí opírá, jsou v souladu se zákonem; jeho úkolem není věcně přezkoumávat, zda je žaloba stěžovatele důvodná nebo zda rozhodnutí žalovaného bylo zákonné či nikoliv“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2013, č. j. 9 As 124/2013 - 39). Úkolem Nejvyššího správního soudu tak v posuzované věci bylo přezkoumat skutkové a právní podmínky odmítnutí žaloby z důvodu její nepřipustnosti.

[11] Nejvyšší správní soud neshledal na podkladě stížní argumentace důvod ke zrušení uvedeného usnesení.

[12] Ve správním soudnictví jsou kontrole zákonnosti podrobena rozhodnutí orgánů veřejné správy, jimiž bylo rozhodnuto o právech a povinnostech fyzických a právnických osob ve smyslu generální klauzule obsažené v čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, která je součástí ústavního pořádku České republiky. Současně se však připouští možnost, aby na základě výjimek zákonem výslovně stanovených byla některá rozhodnutí z přezkoumání vyloučena (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2019, č. j. 1 Azs 305/2019 - 25).

[13] Podle § 68 písm. e) s. ř. s. je žaloba proti rozhodnutí správního orgánu nepřipustná tehdy, domáhá-li se jí žalobce přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno. Podle § 70 s. ř. s. jsou ze soudního přezkumu vyloučeny např. úkony správního orgánu: a) které nejsou rozhodnutími, b) úkony předběžné povahy, resp. c) úkony, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem. Nemožnost přezkoumat uvedené akty opakovaně akcentovala judikatura správních soudů (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2006, č. j. 1 As 4/2004 - 75, ze dne 30. 1. 2009, č. j. 4 As 48/2008 - 23, ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 As 20/2012 - 33 atp.). Mezi takové akty lze podřadit i rozhodnutí ve věci prohlášení doručení rozhodnutí za neúčinné. K tomu viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2010, č. j. 3 As 13/2010 - 109, podle něhož „*usnesení o návrhu žalobce na prohlášení doručení rozhodnutí za neúčinné je nutno považovat pouze za rozhodnutí upravující vedení řízení. Takovými rozhodnutími jsou v zásadě usnesení vydávaná v průběhu řízení, nemající vliv na rozhodnutí ve věci samé.*“ Obdobně viz i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2010, č. j. 1 As 56/2010 - 134. Jak správně uvedl městský soud, jakkoli byly tyto závěry vysloveny na půdorysu rozhodnutí o žádosti o prohlášení doručení rozhodnutí za neúčinné v soudním řízení pro účely aplikace upravujícího přípustnost kasační stížnosti dle § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s., je třeba tyto závěry pro jejich relevanci aplikovat i při posouzení povahy obdobného typu rozhodnutí vydávaného podle § 24 odst. 2 správního řádu ve správním řízení, zvláště pak tehdy, pracují-li obě ustanovení s. ř. s. se shodným pojmem (rozhodnutí „upravující vedení řízení“). Ostatně podobně nahlíží judikatura správních soudů i na další obdobná rozhodnutí, např. na rozhodnutí o nepromítnutí zmeškání lhůty k podání odvolání. K tomu lze poukázat např. na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 9 As 88/2007 - 49, ze dne 18. 2. 2016, č. j. 4 Azs 11/2016 - 22. Obdobně lze poukázat i na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 4. 2020, č. j. 30 A 156/2018 - 60, který výluku ze soudního přezkumu dovodil explicitně i stran rozhodnutí vydávaných podle § 24 správního řádu (obdobně viz i např. usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15 A 112/2015 - 15).

pokračování

[14] Městský soud přitom postupoval zcela v souladu s východiskem uvedené judikatury a Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od ní odchýlit ani s ohledem na stěžovatelkou tvrzené specifické okolnosti věci. Stěžovatelka namítala, že městský soud při vydání usnesení o odmítnutí žaloby nepřihlédl k jí tvrzeným skutečnostem, tato tvrzení nehodnotil ve vzájemných souvislostech a nerefletoval specifika daného případu. K těmto tvrzením je třeba předně uvést, že je stěžovatelka uplatnila pouze v obecné rovině. Neuváděla, k jakým konkrétním skutečnostem, specifickým atp., měl městský soud přihlídnout. Řízení o kasační stížnosti je však ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60). Z procesní opatrnosti kasační soud dodává, že ani na základě obsahu správního a soudního spisu neshledává důvod k přehodnocení závěru, že předmětné rozhodnutí spadá pod výše uvedenou kompetenční výlukou. Nesouhlasí ani s tím, že by postup městského soudu byl příliš formalistický. Postup městského soudu odpovídal smyslu a účelu právních předpisů, jakož i navazující judikatuře (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2018, č. j. 2 Azs 180/2018 - 51). Důvodem ke zrušení usnesení městského soudu není ani skutečnost, že 10. senát městského soudu rozhodoval jak o žalobě proti napadenému rozhodnutí, tak i o žalobě proti rozhodnutí o zastavení řízení. Stěžovatelka ani netvrdí, čemu konkrétně takový postup odporoval (neuvádí např., že by takový postup odporoval konkrétnímu ustanovení rozvrhu práce). Podle názoru soudu je zcela na místě, aby žaloby týkající se jednoho účastníka projednával tentýž senát. Takový postup odpovídá i zásadám soudního řízení (mj. zásada ekonomie řízení). I v dalších ohledech se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje s usnesením městského soudu a jeho závěry plně přebírá. Neshledal tedy důvodnou polemiku stěžovatelky s usnesením městského soudu. To má plnou oporu v právní úpravě a judikatuře Nejvyššího správního soudu.

[15] Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelkou ani v tom, že by postup městského soudu vedl k odepření spravedlnosti, resp. odporoval čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Obdobnou námitkou se již soud zabýval v rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. 9 As 88/2007 - 49, kde uvedl, že odepření soudního přezkumu rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu „*neznamená odepření přístupu k soudu, který by mohl ve svých důsledcích znamenat odepření spravedlnosti (denegatio iustitiae), ale toliko stanovení časového okamžiku pro přístup k soudu.*“ Porušení čl. 36 Listiny základních práv a svobod by mohlo nastat v takových případech, kdy by se již účastník řízení nemohl bránit proti výsledku daného řízení (ve kterém byly vydány i rozhodnutí upravující vedení řízení), resp. finálnímu aktu, resp. kdy by zásah do základního práva již nebylo lze zhojit v dalších fázích řízení na základě jiných prostředků ochrany (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2019, č. j. 1 Azs 305/2019 - 25, ze dne 23. 4. 2008, č. j. 8 As 40/2007 - 61 atp.).

[16] Postup městského soudu uvedenému neodporuje. Městský soud se věcně zabýval žalobou směřující proti rozhodnutí o odvolání stěžovatelky proti zastavení řízení, tedy rozhodnutím navazujícím na napadené rozhodnutí (viz rozsudek ze dne 3. 12. 2020, č. j. 10 A 21/2020 - 50). V označeném rozsudku se přitom městský soud zabýval i tvrzenými vadami v doručování předmětného předvolání k výsledku a dalšími souvisejícími námitkami (které stěžovatelka vznášela i v nyní posuzovaném řízení sp. zn. 10 A 20/2020). Shledal, že byly splněny podmínky pro použití fikce náhradního doručení předvolání k výsledku. Zásilka obsahující předvolání byla stěžovatelce doručována dne 30. 4. 2019 prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na notifikovanou adresu jejího pobytu. Z údajů vyznačených na doručence vyplývá, že stěžovatelka nebyla při doručování zastížena. Proto jí bylo zanecháno oznámení o neúspěšném doručení zásilky a poučení o právních důsledcích doručení fikcí (na doručence je zaškrtnuta příslušná možnost a z obálky je odtržena příslušná chlopeň s poučením). Zásilka byla téhož dne uložena u provozovatele poštovních služeb, avšak stěžovatelka si ji ve lhůtě nevyzvedla. Městský soud dále poukázal na to, že dle zjištění policie při pobytové kontrole dne 31. 1. 2019 nebyly poštovní schránka ani domovní zvonek označeny jménem stěžovatelky či jejího manžela. Provozovatel poštovních služeb pak ve vyjádření k reklamaci doručení uvedené zásilky uvedl, že dne 16. 10. 2019 bylo při fyzické kontrole na doručující adrese zjištěno označení domovní schránky stěžovatelky a jejího manžela zcela novým štítkem. Městský soud připomněl, že platí vyvratitelná domněnka správnosti údajů uvedených na doručence. Stěžovatelka se však omezila pouze na tvrzení, že jí písemnost a ani výzva s poučením nebyly vhozeny do poštovní schránky. K tomu přiložila fotografii označené poštovní schránky. Své tvrzení, že tato byla řádně označena již v únoru 2019, nijak neprokázala. Tuto verzi nadto nepodporují výsledky pobytové kontroly a vyjádření provozovatele poštovních služeb. Stěžovatelkou uvedené skutečnosti tak nebyly způsobily založit dostatečnou pochybnost o tom, že doručování proběhlo standardně. Stěžovatelka tudíž neprokázala, že nemohla vyzvednout uloženou písemnost ve stanovené lhůtě z vážného důvodu bez svého zavinění. Ani další tvrzení stěžovatelky nemohla zpochybnit splnění předpokladů pro doručení fikcí. Městský soud se vypořádal i s námitkou poukazující na nemožnost prokázat negativní skutečnost. Mj. uvedl, že „v souladu s ustálenými judikatorními závěry k doručování fikcí ve správním řízení bylo na žalobkyni, aby předložila taková skutková tvrzení, která by byla skutečně způsobila doručení a údaje na doručence zpochybnit tím, že by vytvářela věrohodnou verzi reality, že předmětná zásilka doručena nebyla. Tomuto požadavku žalobkyně, jež se fakticky omezila na předložení fotografie, která ze shora vyložených důvodů nebyla bez dalšího důkazně způsobila podpořit její obecné tvrzení o označení schránky v době doručování Předvolání, nedostála. Stejně tak na shora vyslovených závěrech nemůže ničeho změnit námitka žalobkyně poukazující na to, že již podáním vlastní Žádosti prokázala, že je připravena poskytnout veškerou nezbytnou součinnost k prokázání splnění podmínek pro vyhovění, přičemž i intenzita její obrany prokazuje faktickou připravenost doložit splnění podmínek, s tím, že by se k výsledku dostavila, pokud by se o něm dozvěděla, potažmo námitka, že správní orgány toliko usilují o formální ukončení řízení na základě volné úvahy. Jak bylo uvedeno výše, dle přesvědčení soudu byly ze shora popsanych důvodů splněny předpoklady pro uložení doručované písemnosti a následné doručení písemnosti fikcí (§ 24 odst. 1 správního řádu). Předmětná doručeníka prokazuje (a to i s přihlédnutím k výsledkům pobytové kontroly a vyjádření poštovního doručovatele) splnění zákonem stanovených podmínek pro řádné doručení zásilky, mezi něž patří i zanechání výzvy adresátovi k vyzvednutí uložené písemnosti (§ 23 odst. 4 správního řádu) a písemného poučení ve smyslu

pokračování

§ 23 odst. 5 správního řádu. Správním orgánům tedy nelze v daném ohledu ničeho vytknout.“ Městský soud v rozsudku vypořádal i námitky vytykající správním orgánům závěr o účelovém uzavření manželství, o tvrzených vazbách mezi Ministerstvem vnitra a Českou poštou s.p., o tvrzené součinnosti stěžovatelky, jakož i o tvrzeném nedostatečném posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života.

[17] Rekapitulovaný rozsudek městského soudu (ve věci sp. zn. 10 A 21/2020) přitom obstál i v řízení o kasační stížnosti stěžovatelky (viz řízení vedené Nejvyšším správním soudem ve věci sp. zn. 7 Azs 387/2020). Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku zkoumal i správnost závěrů městského soudu stran zákonnosti doručení předmětného předvolání stěžovatelce. Aproboval plně závěry žalovaného a městského soudu. Mj. uvedl, že „žalovaná se ve svém rozhodnutí doručováním předmětné zásilky obsahující předvolání obsáhle zabývala na str. 8 až 11. Dospěla k závěru, že výzva byla stěžovatelce doručena fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu, přičemž se opřela především o obsah správního spisu a relevantní judikaturu. Námitky stěžovatelky shledala jako nedůvodné a nepodložené. Rovněž městský soud se problematikou doručování předvolání obsáhle zabýval, a to na str. 8 až 12 rozsudku. Vycházel především z obsahu správního spisu a přisvědčil závěru žalované, že stěžovatelce bylo předvolání doručeno fikcí dle § 24 odst. 1 správního řádu. Stěžovatelka přitom nevznesla taková skutková tvrzení, která by byla způsobilá doručení a údaje na doručence zpochybnit tím, že by vytvářela věrohodnou verzi reality, v níž předmětná zásilka doručena nebyla. Stěžovatelčina argumentace byla zcela obecná; nepředložila žádná tvrzení, tím méně důkazy, které by osvědčovaly, že údaje na doručence neodpovídají skutečnosti, když de facto pouze tvrdila, že jí oznámení o neúspěšném doručení zásilky s výzvou a poučením nebylo vhozeno do poštovní schránky. Vzhledem k argumentaci předestřené v kasační stížnosti Nejvyššímu správnímu soudu nezbyvá než souhlasit se závěry městského soudu a v podrobnostech na ně odkázat. Postup správních orgánů i městského soudu odpovídá obsahu správního spisu i bohaté relevantní judikatuře Nejvyššího správního soudu, z níž plyne, že doručení zakládá vyvrátitelnou domněnku správnosti údajů na ní uvedených. Ten, kdo hodlá úspěšně zpochybnit doručení písemnosti, musí nejprve unést břemeno tvrzení a předložit taková skutková tvrzení, která jsou skutečně způsobilá doručení a údaje uvedené na doručence zpochybnit tím, že vytvářejí věrohodnou verzi prokazující, že zásilka doručena nebyla (...). Takovou verzi reality však stěžovatelka nepředkládala. Její pouhé ničím nepodložené tvrzení, že jí nebylo oznámení o neúspěšném doručení zásilky s výzvou a poučením vhozeno do schránky, není způsobilé narušit celistvou, logickou a správním spisem podloženou argumentaci městského soudu. Městský soud se rovněž řádně a přesvědčivě vypořádal s důkazní hodnotou blíže neoznačené fotografie schránky doložené stěžovatelkou ve správním řízení. Stěžovatelka ostatně ani nic relevantního vůči jeho právnímu posouzení věci nenamítá. Vymezila se pouze vůči skutkovým okolnostem případu, nadto velmi obecně. Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že městský soud posoudil projednávanou věc správně. Kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).“

[18] V nyní projednávané věci (kasační stížnost proti usnesení městského soudu) přitom nelze uvedené závěry jakkoliv přezkoumávat. Jak již bylo výše uvedeno, v tomto řízení může soud zkoumat výlučně to, zda byly splněny podmínky pro odmítnutí žaloby (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2013, č. j. 9 As 124/2013 - 39). Nejvyšší správní soud dodává, že žaloby ve věcech sp. zn. 10 A 20/2020 a 10 A 21/2020 byly téměř identické a stěžovatelka tedy usilovala o duplicitní posouzení identických

právních otázek, což odporuje systému poskytování ochrany subjektivním veřejným právům upravenému soudním řádem správním (podpůrně viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2018, č. j. 2 As 141/2017 - 19).

[19] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[20] Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl na základě oprávnění stanoveného v § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání.

[21] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. června 2021

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu